

Vec C-337/08

X Holding BV proti Staatssecretaris van Financiën

(návrh na začatie prejudiciálneho konania
podaný Hoge Raad der Nederlanden)

„Články 43 ES a 48 ES — Daňová právna úprava — Daň z príjmov právnických osôb —
Daňová jednotka tvorená materskou spoločnosťou rezidentom a jednou alebo
viacerými dcérskymi spoločnosťami rezidentmi — Zdaňovanie ziskov v mieste sídla
materskej spoločnosti — Vylúčenie dcérskych spoločností nerezidentov“

Návrhy prednesené 19. novembra 2009 — generálna advokátka J. Kokott I - 1218

Rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 25. februára 2010. I - 1237

Abstrakt rozsudku

Voľný pohyb osôb — Sloboda usadiť sa — Daňová právna úprava — Daň z príjmov právnických osôb

(Články 43 ES a 48 ES)

Článkom 43 ES a 48 ES neodporuje právna úprava členského štátu, ktorá umožňuje materskej spoločnosti vytvoriť jednu daňovú jednotku s jej dcérskou spoločnosťou rezidentom, ale neumožňuje jej vytvorenie takejto daňovej jednotky s dcérskou spoločnosťou nerezidentom, ak zisky tejto dcérskej spoločnosti nepodliehajú daňovým predpisom tohto členského štátu.

možnosť začlenenia dcérskej spoločnosti nerezidenta do jednej daňovej jednotky by jej ponechávala slobodu voľby daňového režimu uplatniteľného na straty tejto dcérskej spoločnosti a slobodu voľby miesta, kde bude tento režim zohľadnený. Keďže rozsah daňovej jednotky sa môže takto meniť, priznanie možnosti začlenia dcérskej spoločnosti nerezidenta do daňovej jednotky by malo za následok, že by materskej spoločnosti bolo umožnené slobodne si zvoliť členský štát, v ktorom vykáže straty tejto dcérskej spoločnosti.

Odoprenie takejto výhody materskej spoločnosti, ktorá vlastní dcérsku spoločnosť usadenú v inom členskom štáte, predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa, keďže môže znížiť atraktivnosť výkonu slobody usadiť sa pre materskú spoločnosť tým, že ju odrádza od zakladania dcérskych spoločností v iných členských štátoch. V tejto súvislosti je situácia materskej spoločnosti rezidenta, ktorá si želá vytvoriť daňovú jednotku s dcérskou spoločnosťou rezidentom, a situácia materskej spoločnosti rezidenta, ktorá si želá vytvoriť daňovú jednotku s dcérskou spoločnosťou nerezidentom, s ohľadom na cieľ, ktorý sleduje taký daňový režim, objektívne porovnateľná, keďže obidve sa snažia využiť výhody tohto režimu, ktorý najmä umožňuje konsolidovať v rámci materskej spoločnosti zisky a straty spoločností začlenených do jednej daňovej jednotky a zachovať daňovú neutralitu transakcií vykonávaných v rámci skupiny.

Takýto daňový režim je však odôvodnený potrebou zachovať rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi. Keďže materská spoločnosť sa môže na základe vlastnej vôle rozhodnúť, že vytvorí daňovú jednotku so svojou dcérskou spoločnosťou, a z roka na rok ju opäť na základe vlastnej vôle môže zrušiť,

Pokiaľ ide o primeranosť podmienok uvedeného režimu, skutočnosť, že sa členský štát rozhodne pripustiť dočasné započítanie strát zahraničnej stálej prevádzkarne v mieste hlavného sídla podniku, neznamena, že túto možnosť musí poskytnúť aj dcérskym spoločnostiam nerezidentom materskej spoločnosti rezidenta. Stále prevádzkarne umiestnené v inom členskom štáte a dcérske spoločnosti nerezidenti sa totiž nenachádzajú v porovnateľnej situácii, pokiaľ ide o rozdelenie daňovej právomoci, tak ako to vyplýva z dohody o zamedzení dvojitého zdanenia, keďže dcérska spoločnosť ako samostatná právnická osoba podlieha v štáte svojho sídla, ktorý je účastníkom dohody, neobmedzenej daňovej povinnosti, zatiaľ čo stála prevádzkareň nachádzajúca sa v inom štáte v zásade čiastočne podlieha daňovej právomoci členského štátu pôvodu. Isté je, že možnosť slobodne si určiť právnu formu, ktorá je najvhodnejšia pre výkon činnosti v inom

členskom štáte, ktorú ponecháva článok 43 prvý odsek druhá veta ES hospodárskym subjektom, nesmie byť obmedzená diskriminačnými daňovými ustanoveniami. Členský štát pôvodu si však môže slobodne určiť podmienky a úroveň zdanenia rozličných foriem prevádzkarní vnútroštátnych spoločností podnikajúcich v zahraničí pod podmienkou, že ich nebude diskriminovať vo vzťahu k porovnateľným vnútroštátnym prevádzkarniam. Keďže stále prevádzkarne umiestnené v inom členskom štáte a dcérske spoločnosti nerezidenti sa nenachádzajú

v porovnateľnej situácii, pokiaľ ide o rozdelenie daňovej právomoci, členský štát pôvodu nie je povinný uplatňovať na dcérske spoločnosti nerezidentov rovnaký daňový režim, aký uplatňuje na zahraničné stále prevádzkarne. Z tohto dôvodu musí byť dotknutý daňový režim považovaný za primeraný na dosiahnutie sledovaného cieľa.

(pozri body 19, 24, 31 — 33, 37 — 40, 42, 43
a výrok)